Сивий, аж замислений,
крихкий на пругах
Граніт кострубатий до пальців липне.
Шпурляю — і він гоготить в ногах,
Влягаючись тілом в земні заглибини.

Рожевий, смугастий — в променях мліє.
В кожнім кристалі вогні полискують —
І падас сонце направо й наліво
Верткою мигливою блискавкою.

На іскри дробиться, вщухає, тихне.
Полами витрем замурзані чола ми.
Зцупимо, зрушимо — й знову задихано,
Азартно напружимось торсами голими...

Вже викотивсь місяць
із синіми горами,
Великий, важкий, сивувато-опаловий.
Може і цю розвантажим платформу —
Місячним каменем землю завалимо...

Хочеться пива. Петляємо коліями.
Стрічним дівчатам махаєм кашкетами.
Струмінь з-під крана морозно поколює,
Зорі од спини летять рикошетом.